



POLITIPENSJONISTEN

ORGAN FOR POLITIETS PENSJONISTFORBUND NUMMER 4 • 2011





Leses det – lyttes det?



Kjell R. Bjerke

I min leder i nr. 4, 2009 stilte jeg spørsmålet: «Er vi en ressurs?» Jeg tok bl. annet utgangspunkt i hva tidligere politiavdelingssjef Olaf Ohnstad sa til medlemmene av justiskomiteen i et møte med Norsk Politiforbund: «*Det er folket som gir politiet oppdragene, vi er til for å utføre dem, helst alle sammen, men da må dere gi oss ressursene*». Med andre ord, politiet kan i utgangspunktet ikke bestemme hva de vil ta av oppdrag.

Videre tok jeg utgangspunkt i at våre medlemmer utgjør en betydelig ressurs. De fleste av oss har mer enn 30 års tjeneste både på landet og i byene. La oss si at 2000 av oss sier oss villige til å bli rådgivere i visse situasjoner og oppdrag som kan løses med god politierfaring. Er Justisdepartementet villig til å drøfte dette med oss? Som sedvanlig er Justisdepartementet tyste når de får en positiv utfordring.

22. juli 2011

Jeg skal ikke kommentere den tragiske hendelsen. Dertil er den godt ivaretatt av presse og media. Men hendelsen ga Oslo politidistrikt en utfordring av dimensjoner. På medlemsmøtet til Oslo politis pensjonistforening fikk vi anledning til å få et lite innblikk i de enorme saksmengdene innen etterforskningen som er pålagt Oslo av Riksadvokaten. Tallene i antall avhør og videooptak som skal ses igjennom og kontrolleres tok nesten pusten fra oss som satt der. Og jeg satt sammen med høyst oppegående tjenestemenn med lang etterforskningserfaring. Jeg er overbevist om at flere der og da hadde sagt ja til å være med på jobben. Hvorfor har det ikke falt Justisdepartementet inn, eller for den saks skyld, politidistriktets ledelse å spørre om hjelp fra sine tidligere polititjenestemenn/kvinner? Politimyndighet til dem kan vel ikke hindre det jfr. politiloven § 20, 3. avsn.

22. julikommisjonen

Regjeringen oppnevnte raskt en kommisjon som skal granske politiets innsats og «opptreden» i forbindelse med den tragiske hendelsen i Regjeringskvartalet og på Utøya. Person sammensetningen ble selvfølgelig av de allvitende samfunnssynsere og pressefolk kritisert og spørsmål om habilitet ble reist. Helst hadde vel journalistene sett at de fikk plass der selv for så å kunne lekke fritt fra arbeidet. En med politibakgrunn fikk plass i kommisjonen. Tidligere politimester i Bergen, Ragnar Line Auglend, ble spurt og sa ja til det ansvarsfulle arbeidet. En bedre person kunne man ikke valgt. Men hvorfor er det ikke tatt med en kvinne eller mann fra politi- eller lensmannsetaten? Det vil helt åpenbart bli stilt spørsmål innad i kommisjonen til hvordan politiet i slike situasjoner utfører den operative tjenesten i «felten» og på åstedet. Da kunne man fått et raskt svar og kommisjonen hadde sluppet å innhente opplysningene eksternt og brukt unødvendig tid.

Vi i styret har god oversikt over våre medlemmer og kunne gitt Justisdepartementet gode råd hvis de hadde tatt hensyn til behovet for en politifaglig ressurs i kommisjonen. Et godt råd «Les og lytt» – forhåpentligvis ikke i samme situasjon, men i alle fall når behovet er der og fram til 2020 når det skal være full politidekning i hele landet.

Kjell R. Bjerke, forbundsleder



Redaktør:

Jørn-Kr. Jørgensen
Peter Møllers vei 4 A, 0585 Oslo
Telefon 22870505
E-mail: colombocity@hotmail.com



Redaksjonen avsluttet:
6. november 2011

Politiets Pensjonistforbund

Postboks 8101 Dep., 0032 Oslo
Telefon: 22 66 90 95 • Telefaks: 22 70 50 87
E-post: ppf@pf.no • www.politipensjonisten.no

Besøksadresse:

Grønlandsleiret 25, 2 etasje, 0190 Oslo

Fast kontortid:

Mandag og onsdag 09.00 – 15.00

Forbundsstyret i Politiets Pensjonistforbund

Forbundsleder

Kjell R. Bjerke
Hilton 21, 2040 Kløfta
Telefon: 63 98 10 32
Mobil: 915 43 793
E-post: k-r-bjerke@online.no



Forbunds nestleder

Tor Inge Hansen
Uranusveien 44, 9024 Tomasjord
Telefon: 77 63 03 08



Sekretær

Olav R. Haugen
Østliveien 15, 1811 Askim
Telefon: 69 88 69 89
Mobil: 952 08 588



Kasserer

Roald Korsøen,
Kolstien 3D, 5097 Bergen
Telefon: 55 28 66 37
Mobil: 901 80 389



Styremedlemmer

Johan Omdal, Stavanger
Eystein Loftesnes, Arendal
Sven Roar Revdahl, Trondheim

Varamedlemmer

Olav Røttingsnes, Romerike
Torbjørn Finn, Sarpsborg

Design & Trykk:

Prinfo Unique – Opplag: 3 500
Forsidefoto: Jørn-Kr. Jørgensen
Fra Väse i Värmland



70 års politierfaring

Politiets tjenestemenn pensjoneres ved en relativt lav alder, men er iht. «seniortankegangen» presentert i Aftenposten nylig, er vi alle seniorer når vi er 54 år og 8 måneder gamle. Vi er på en, to, tre i kategorien «eldre arbeidstakere» før vi er 55!

«Hvem er senior?» – spør en basstemme på bakerste benk i Parolesalen. Ingen svarer. Kanskje ingen tør å svare? Kanskje ingen vil påta seg ansvaret? Det er klart det forplikter å komme til «sjels år og alder» som det heter.

Å være eldre – selv om de færreste av oss føler oss slik – er ikke «bare bare». Forfatteren Sigurd Hoel sa at den beste hjelpen «den eldre generasjon kan gi den yngre, var ved sitt fravær». Det er selvfølgelig ikke riktig, men at det kan virke slik – og det var nok det den godeste Sigurd Hoel mente. Mer enn mange andre hadde han helt konkret og direkte smakt på livet.

I erkjennelsen av forpliktelsen – og ikke minst kunnskapen – er det Oslo politidistrikt har etablert sin seniorpatrolje ved Grønland politistasjon i Oslo med seniorpolitifolk i full uniform som går patrulje i byens gater. Det er vanskelig å tenke seg noe tryggere enn seniorer som går gatelangs, som er til stede ved «å vise seg fram» og griper inn der det er nødvendig.

Det går to og to seniorer sammen – og hvis vi gjør et tankeeksperiment, så har disse to nærmere 70 års politierfaring! Og er ikke det et mål godt nok til å gjøre en god jobb, så er ikke noe det. Seniorpatruljen representerer noe av det tryggeste og mest erfarne vi har i norsk politi. De er superseniorer. Ideen med seniorpatruljen en genistrek.

At senioren i vårt samfunn representerer en ressurs, må det ikke herske noen tvil om. Det handler om kunnskap, om kunnskapsoverføring, om å skape sikkerhet, trygghet og tillit, og om å lære opp yngre tjenestemenn. Det er «tusen gode knep» å benytte seg av ute. Det altoverskyggende stikkordet er dialog og respekt. Seniorpolitiet er våre fremste veiledere.

Det finnes politiseniorer i alle landets politidistrikt som kan gjøre denne jobben!

Jørn-Kr. Jørgensen
redaktør

*Skriv til Politipensjonisten.
Vi venter på nytt fra ditt lokallag – stort eller smått.*





Hordalensmennene med 25 årsfeiring i Rosendal



Hordalensmennens Pensjonistlag ble stiftet den 12.6.1986 i det gamle kommunehuset på Laksevåg. Initiativtakeren var den tidligere lensmannen på Laksevåg Sigvald Valvik og han ble også lagets første formann. Han forsøkte å etablere samarbeid med Norges lensmannslag, men det var bare delvis vellykket. Pensjonistene kunne være tilsluttet laget – betale kontingent, men fikk ingen rettigheter. De pensjonerte lensmenn som fremdeles var medlemmer av Norges Lensmannsetatslag opplevet det stikk motsatte der. Her slapp de å betale kontingent og de hadde alle rettigheter som medlem.

Politiets Pensjonistforbund ble stiftet samme året som Hordalensmennenes og den 1.juli 1992 ble Hordalensmennens Pensjonistlag tilsluttet dette forbundet som fullverdig lokallag.

Før møtet i Rosendal hadde laget 48 medlemmer. 45 personer meldte seg som deltakere på jubileumsmøtet, men sykdom og annet reduserte dette antallet til 39. Allikevel en flott oppslutning og i løpet av jubileumsmøtet og feiringen fikk laget flere nye medlemmer.

Rosendal Fjordhotell ligger nydelig til ved fjorden og ved foten av fjellet Melderskinn. Hotellet har helt moderne fasiliteter og flotte rom. Før jubileumsmiddagen om kvelden den 20.10 – spanderte hotellet velkomstdrinker på alle våre deltakerne .

Men møtet ble åpnet med en toretters lunsj – torskelion med tilbehør og som dessert ble det servert eplekake med krem – et naturlig Hardangerprodukt.

Møtet ble åpnet av lederen Harald Andersen. Med seg i styret hadde han nestleder og sekretær Åse Midtun og kasserer Samson Håland.

Han ønsket spesielt velkommen landstyremedlem Johan Om-dal og mange årige formannen for bergenspensjonistene August Moldestad.

Lederen orientert om agenda og ga praktiske opplysninger om oppholdet. Videre sa han at alle medlemmene nå måtte gjøre det de kunne for å få inn dem som var blitt og i nærmeste fremtid skulle bli pensjonister Det var helt nødvendig at vi som hadde arbeidet sammen et helt arbeidsliv, fortsatt holdt kontakten, tok vare på det sosiale og var opptatt av våre rettigheter og selvfulgelige pensjonistkrav Han presiserte videre at pensjonistene satt inne med stor faglig kompetanse og det merkelige er at den tidligere arbeidsgiveren ikke forstår og nyttiggjør seg den. I forbindelse med den omveltningprosessen politiet er inne i etter Politireformens mange faser og det politiet har vært igjennom etter Regjeringsbygg og Utøya, ville det være naturlig at man i råd og utvalg benyttet seg av denne kompetansen.

Første foredragsholder var psykiater og tidligere stortingsrepresentant Hans Olav Tungesvik. Han holdt et meg godt foredrag om Livskvalitet og Livsglede som angikk våre seniorer.

Etter ham kom politimesteren i Hordaland Geir Gudmundsen Han ga status fra distriktet og presenterte de utfordringer Politidirektoratet hadde lagt på politimestrenes skuldre. Utfordringene



Styret i Hordalensmennenes pensjonistlag i jubileumsåret.



God form i 25-åringen i Hordaland.



Glade jublanter rundt 25-års festbordet.

gikk ut over den daglige driften, fordi nyanskaffelser vedrørende IKT og annet materiell måtte bekostes av de tildelte midler. Samtidig satte samfunnet store krav til de produkter politiet leverte.

Da han var ferdig med sin meget interessante orientering – åpnet han for spørsmål. Under diskusjonen kom der frem meninger som sa at når det gjelder HMS har nok pendelen svingt for langt. I dag opptre ansatte i politiet sjelden alene i det åpne rom og arbeidsmetodene blir et hendelsesstyrt politi – langt borte fra lensmannsmodellen, en modell som er bedre kjent som Nærpolitimodellen. Det ble fra forsamlingen presisert hvor viktig Straksetterforskning var, hvor viktig det var at beboerne kjente politifolkene som arbeidet der de bodde og ikke minst at politifolkene kjente dem. Dette ga ikke bare god kontakt – men god informasjon som igjen ville gi bedre oppklaringsprosent og ikke minst beboerne bedre trygghet og da livskvalitet.

Straksetterforskning når det utføres riktig, involverer patruljene og mannskapet på en helt annen måte. Alle får et eierforhold til metodikken, ingen oppgave er for liten og politiet får god kontakt og informasjon som hjelper dem med å oppklare straffbare handlinger.

Politimesteren fikk også spørsmål om hvorfor de ikke benyttet pensjonister f. eks som mannskap i retten og til transporter. Da ville man frigjøre ressurser i den daglige tjeneste.

Etter politimesterens orientering og nødvendig beinstrekk var det styremedlem Johan Omdals tur til å orientere om styrets arbeid. Dette gjorde han på en utmerket måte. Han presenterte styrets handlingsplan og refererte fra landsmøtet. Ikke minst hilste han fra det øvrige styret og fra formann Kjell Bjerke.

At Johan er en allsidig pensjonist viste han ettertrykkelig. Både når han begynte sin orientering og når han avsluttet den – gjorde han det med fine sanger. Det er mye kultur i den mannen.

Kl. 19.30 møtte deltakerne til velkomstdrink – Hardangercider både med og uten. Kl. 20.00 gikk vi til festmiddag og den besto av tre retter av meget høy kvalitet. Lederen innledet med jubileumstale og nødvendig historikk ble presentert og stifterne ble minnet og hyllet for det utmerkede nybrottsarbeidet de hadde stått for.

Under middagen fremførte både August Moldestad og Johan Omdal hilsnings-taler til jublanten.

Etter middag var det kaffe og utlodning i eget lokale. Flotte gevinster, lett tone og god stemning gjorde slik at tiden bare løp fra oss. Før vi visste ordet av det passerte vi midnatt og orkesteret satt og ventet på oss. Imidlertid viste vi at de eldste er eldst og vi svingte oss frem til klokken ble 0130.



Glade jublanter rundt lunsjbordet.

Fredagen hadde i utgangspunktet avsatt tid til Hordaland lensmannslag. Dette laget er avgått en stille død under Reformen og heter i dag Hordaland Politilederlag. Imidlertid maktet ikke de å delta under vårt jubileum, ei heller stille med foredragsholder som kunne fortelle om laget, arbeidet og status.

Lederen Harald Andersen anmodet til debatt etter at han hadde gitt en innledning hvor han forsøkte å provosere medlemmene både under emnet kontingent, kurs og fart videre, innhold på møtene våre, antall møter og aktivitet etc. Mange tok ordet og vi fikk til en god og luftig debatt. Konklusjonen ble at alle medlemmer, også dem som ble betegnet assosiert medlem, hadde alle rettigheter. Lederen anmodet om at også ektefellene til medlemmene meldte seg inn i laget. Laget har sitt utspring fra lensmannsetaten, en etat som stadig blir mindre og mindre. Opp gjennom tidene, når lensmannsbetjentene rykket ut fra hjemmet, kom der telefoner inn til bopel og disse ble besvart av ektefellen på en utmerket måte. Her hadde politietaten en gratis ressurs av utmerket kvalitet. Men dessverre – dette ble aldri premiært verken i ord eller handling. Av denne årsak er det naturlig at ektefellene deltar i vår organisasjon. En organisasjon som først og fremst ivaretar det sosiale, men også skal ivareta alle pensjonisters rettigheter.

Møtet ble avsluttet kl. 12.00 og tilbakemeldingene var alle bare meget positive. Neste møtet er julemøtet den 26.11. kl. 1100 på Hotell Norge. Møtet innbefatter en kongelig lunsjbuffet og avsluttes kl. 15.00. Litt senere avholder Bergens Tidende sin lysfest rundt Lille Lungegårdsvann, et arrangement som avsluttes med et nydelig fyrverkeri. Til dette møtet har forbundsleder Kjell Bjerke bebudet sin ankomst.

(HA)



Politimester Geir Gudmundsen sammen med lederen, Harald Andersen.

I fjellet føler jeg meg hjemme

Av politipensjonist Arvid Larssen, Dokumententeret, Oslo politidistrikt

På den 12. vandringsdagen mellom Egersund i Rogaland og Haukeliseter, sto jeg 9. juli 2011 foran bredden av elva Pøyleåa. For de som går deler av strekningen enten de skal til eller går fra Haukeliseter, så kan denne elva være en stor hindring. Det er liksom ingen omveier i dette vassdragsområdet nordøst for Blåsjø, Norges største oppdemmede vannreservoar. Flere har med mer eller mindre gru krysset denne eller har rett og slett gjort vendereis.

En uke før meg hadde en kjentmann i området gitt opp. Nå ja, jeg må være kort av plasshensyn i Politipensjonisten, for slik føles det når det ble skrevet 116 sider i notatboka fra den 280 km lange vandringen. Den 3 årige flatcoattispa Aksa var mitt turfølge.

Ved Pøyleåa hadde jeg 70 km igjen. Det ville være kjedelig å gi opp når jeg var kommet så langt. Regnet strømmet ned, vinden slet i ponchoen og gjorde det surt og ufyselig i 1080 m.o.h. der jeg klargjorde meg for elvekryssingen. Jeg gikk forsiktig på skrå motstrøms med hunden i bånd. Gled på en stein og tok nesten overbalanse, men staven jeg da hadde funnet reddet meg, og jeg kom meg helskinnet over. Det var klart at jeg var lettet, men det var ikke tid for pause. Jeg måtte gå for å holde varmen.

Den 15. og siste kvelden var rent idyllisk. Solen spilte i alle sine farger gjennom skydekket og over et blikkstilte Holmavatn. Nå var det bare en dag igjen av den 16 dager lange vandringen gjennom fjellene. Det var herlig å være til sammen med hunden Aksa i denne naturen, men alle kvelder og dager hadde ikke vært slik. Det hadde blitt en styrkeprøve både fysisk og psykisk i kamp med naturkreftene. Kryssingen av Pøylåa er nevnt. Jeg har gått mange og lange fjellvandring i forskjellige deler av Sør-Norge gjennom årene og har fått god erfaring, men denne gangen ble det så mange utfordringer at det følte nesten rent for mye.

Av de jeg har møtt og ellers kjenner, så går de helst to eller flere sammen selv om det er over få dager. Det er avgjort en styrke i



Arvid Larssen – den glade vandrer.

forhold til utfordringene. Jeg går alltid alene og har bare meg selv å stole på. Jeg bør ikke gjøre noen feil. Mobildekningen kan være meget begrenset i fjellet. Hunden kan heller ikke utsettes for noen fare. Den kan ikke ta seg frem over alt. Jeg har således et stort ansvar for oss begge. Året før skulle jeg også gå fra Egersund til Haukeliseter, men måtte bryte da regnvær og store elver gjorde det for risikabelt.

Det hele hadde startet 28. juni i Egersund 35 m.o.h. Byen var et naturlig sted å starte for meg da jeg har en barndomskamerat med familie som bor der. Ja, her må jeg smette inn med at vandringsturen på forhånd hadde hengt i en tynn tråd. 10 dager forut hadde jeg på arbeidet, ved et uhell, skåret dype kutt på innsiden av to fingre. Heldigvis fikk jeg raskt hjelp av bedriftslegen på Politihuset som sydde kuttene. Sener og nerver hadde nære på blitt skåret over opplyste han.

Allerede første dagen fikk jeg føle styrtregnet, lyn og torden før jeg var kommet halvveis på etappen. Hvordan ville det bli å finne en egnet teltplass for kvelden? Et gammelt buss-skur noen få meter



fra veien ble mitt natteløst. Der la jeg underlaget på støypgulvet og krøp ned i soveposen. Det smalt og tordnet gjennom natten, men jeg lå trygt og godt. Det var faktisk med litt vemod jeg måtte vandre videre fra dette stedet neste morgen.

Uværet holdt nesten på å sette en stopper for vandringen andre dagen. Bekkene hadde flommet opp, og ved den siste var det umulig å komme over. Det så håpløst ut. Jeg tok sjansen på å vente til utpå neste dag hvis alt klaffet med været. Da det så som mørkest ut hadde nemlig en gammel, nedslitt og ulåst hytte dukket opp like ved som gjorde at jeg kunne slå i hjel ventetiden. Hytteboken kunne fortelle at mange fjellfarende gjennom flere tiår hadde brukt denne som en nødbu.

Utpå neste dag hadde elva utrolig nok sunket såpass at jeg og hunden kom oss over. Jeg hadde tapt 8-9 timer på denne langpausen, men jeg kunne like gjerne ha vært på tur mot Egersund hvis jeg ikke hadde hatt såpass «is i magen» dagen før med å vente.

Da jeg hadde vandret i syv dager fikk jeg brakt depotvarene mine av kameraten til turistkoia Børsteinen som lå like i nærhet av en hovedvei. Da hadde jeg passert 13 mil. To av disse dagene vandret jeg både 13 og 14 timer. Fra en av koiene jeg gikk fra måtte vi gå på en bro over en bred og stor elv. Broen manglet flere trinn etter vinteren. Jeg selv kunne ha gått på hengestene akkurat der, men med hunden lot det seg ikke gjøre. God råd var dyre. Jeg gikk tilbake til koia, lånte en dør og plasserte den etter hvert på de åpne rommene over broen til vi begge var på andre siden. Så gikk jeg tilbake til koia med døren, og entret meg på returen over broen til en logrende hund.

Da jeg kom til Børsteinen hvor jeg fikk varene, sov jeg ikke inne der, men la meg ned på gulvet i uthuset. I et lite rom med flere sekker med ved, og som mest lignet en sauebinge, hadde jeg en kjempetrivelig kveld med tørket kjøtt hjemmefra. Jeg fant en krakk som egnet seg som spisebord. Deretter var det godnatt til hunden hvoretter jeg krøp ned i soveposen og sovnet ganske raskt.

Sett i ettertid var vandringen et eneste stort eventyr. De 14 planlagte dagene som til slutt ble til 16, kunne synes langt frem i tid ved starten, men mer enn noen gang på mine lange vandringer ble tidsperspektivet borte. Det var full konsentrasjon hver eneste dag. Gjennom mange regnfulle dager i fjellet, i tåkedis, over snøbreer, glatte svaberg, vading over iskalde elver var det ikke tid for

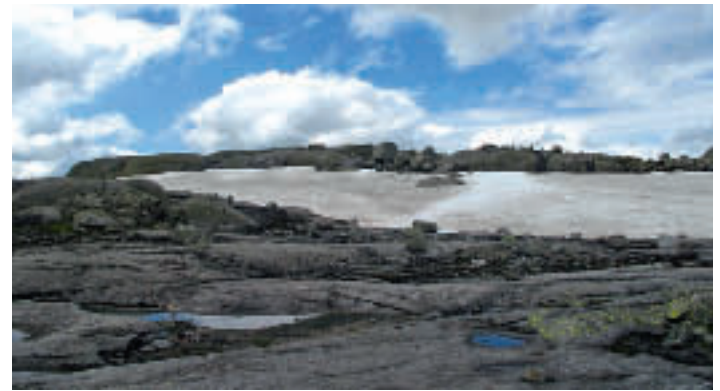
Presis logg fra turen er viktig.



Glimt fra den vakre Kamsdalen.



Uten mat og drikke, duger helten ikke. Her stekes det brødkaker i en 30 år gammel panne; en trofast følgesvenn for Arvid.



Fjellets skjønnhet!

de vidtflyvende tanker. Her gjaldt det å leve i nuet, være våken og skjerpet. Litt over halvveis kom jeg ned til den frodige og gresskledde Kamsdalen. Her rant en elv rolig igjennom og 3 små vann speilet seg i den klare luften. Sauer gikk og beitet. Solen varmet. Det var så bortgjemt og vakkert mellom fjellene at det rent kunne ta pusten fra en. Men så, etter ett par kilometers vandring slo været helt om. Regn og vind pisket mot vandreren og hans hund. Tåken kom og gikk. Det ble mildt sagt guffent, og her gjaldt kun en' ting. Gå på for at kroppen ikke skulle bli nedkjølt i rundt 1100 m.o.h. I drøye to timer i den kupert fjellheimen viste værgudene ingen nåde.

Det ble så mye fjell og utfordringer jeg måtte mestre underveis, at hjernen måtte være i høyeste beredskap. Formen var upåklagelig gjennom disse dagene. Hvis jeg var litt støl i beina når jeg sto opp, så var jeg like fin etter noen få skritt. Ja, selv etter en langdag hvor jeg først kom meg til ro kl.00.30 og var oppe kl.06.00. Det ble lange dager og gjennomsnittlig var jeg oppe kl.06.15. Hunden var nok mer sliten enn meg, - den sov og slappet av så snart den hadde muligheten til det. De siste dagene sprudlet den over av glede og hengivenhet. Vi kom begge styrket ut av denne kampen mot og i pakt med naturen.

Så lenge helsen holder, nå er jeg 62 år, vil jeg fortsette med å vandre i skog og fjell. Om det er kortere eller lengere turer så er gleden like stor. Jeg trækker sjeldent på de samme steder rundt om i Sør-Norge. Jeg tror det ville bli kjedelig å bare holde seg til et område, - i hvert fall hvis en skulle skrive. Dog vil jeg si at ruten Egersund – Haukeliseter var så interessant og utfordrende at den vil jeg gjerne gå en gang til, men i motsatt retning. Vi får se.



Trygdeoppgjøret og Statsbudsjettet

Av Kjell R. Bjerke

Trygdeoppgjøret

Endelig resultat ble 3.9% pluss et etterslep (overheng) på 0.5% totalt ble basis for G regulert opp med 4.4%.

Undertegnede har for første gang vært med og forhandlet/drøfte med statsråden f.t. Hanne Bjurstrøm fra Arbeiderpartiet. Jeg har ofte undret meg over den omstendelige prosessen som gjennomføres i både private og statlige lønnsforhandlinger for de yrkesaktive. Nå opplevde jeg på nært hold akkurat det samme i trygdeforhandlingene.

Pensjonistforbundet og SAKO hadde kravet klart da vi møtte sammen med LO, FFO, SAFO, Unio, YS og Akademikerne fredag 13. mai klokka 17.00, 3.9% pluss etterslepet på 0.5%.

Dette kunne ikke statsråden innfri over bordet, men la fram et krav om at politiets «lønnsoppgjør» i 2009 måtte legges inn og derfor la hun fram et tilbud på 3.9% pluss et etterslep (overheng) på 0.47. Og da var vi i gang. Hun la til at det var «ikke pengene, men prinsippet» som var hovedgrunne til at hun ikke ville strekke seg lenger.

Vi gikk fra hverandre, med mål å møtes 18.mai. Den 18.mai møttes vi klokken 17.00 og statsråden sto på sitt. Vi tok sær møter.

Jeg framholdt at jeg ikke kunne gå tilbake til mine medlemmer og si til dem at de igjen måtte yte noe for at staten skulle komme i mål. Vi sto på vårt, og det var nær et brudd.

Det ville ikke statsråden ta sjansen på og vi ble enige om at det skulle nedsettes et lite utvalg som skulle «se på tallene». Vi gikk fra hverandre klokka 21.30. Etter det ble det en hektisk telefonrunde, bl. annet fikk jeg hjelp av Arne Johannessen som instruerte Unio's representant.

Fredag 20. møttes vi klokka 08.00. Da sa statsråden seg enig i kravet og enighetsprotokollen kunne skrives. Møtet tok 10 minutter!



Statsbudsjettet

Våre krav til statsbudsjettet 2012 hadde prioriterte krav hvorav noen ble delvis innfridd.

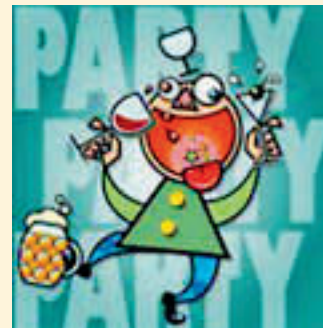


Arbeidet med Statsbudsjettet for 2013 er begynt og vi skal sende inn våre krav i løpet av november 2011. Sender vi det inn senere enn det, kommer vi ikke med i vurderingene. Vi har sendt inn vårt med prioriterte krav. Prioritet 1 er at minstefradraget på skatten skal være lik de yrkesaktives. Vi har en relevant begrunnelse for det. Som 2. prioritet har vi tilskudd til samhandlingsreformen.

Av uprioriterte krav har vi den kulturelle spaserstokken, at trygdeavgiften tilbakeføres fra 4.7% til 3%, ny handlingsplan for geriatri og regelbundne midler til eldreomsorgen. I møte i SAKO 7. oktober ble dette stadfestet, i tillegg ville de andre organisasjonene ha med kravet om fri tannhelsetjeneste for pensjonister over 67 år.

10 ting man tror i beruset tilstand

1. Jeg er ikke full nok. må nok ha mer å drikke.
2. Dæven så smart jeg er!
3. Jeg kan danse salsa. ikke`no problem!
4. Dj'en trenger musikk tips av meg!
5. Jeg har fin sangstemme og kan ALLE sangene utenatt.
6. Tequila? Det var en GOD ide!
7. Jeg bare hviler meg litt her.
8. Det er for tidlig å gå hjem, hvem har nachspiel?
9. En lystig tekstmelding er noe alle setter pris på:)
10. Det er ikke så langt å gå hjem..



Visste Du dette?

- Fransk er offisielt språk i 29 land.
- De fleste norske barn blir nå født utenfor ekteskap.
- Gambia er det minste landet i Afrika.
- En bakterie er fra en kvart til et par tusendels millimeter lang.
- Gisken Wildenvey solgte flere boker enn sin mann Herman.
- Banan er verdens mest spiste frukt.

- 40 % av alle nordmenn sover mindre enn seks timer per natt.
- Forventet levealder for afghanske kvinner er 44 år.
- Vatikanstaten er verdens minste selvstendige stat med sine 0,44 kvadratkilometer og ca. 1000 fastboende.
- Halvparten av alle lærere i videregående skole er over 50 år.





Alltid sammen!

Men det skjedde i en rettssak i Trondheim på 90-tallet, der et ektepar ble tiltalt og dømt i samme sak. Ekteparet hadde vært gift i mange år og var nå i 40-årene. Det meste de foretok seg gjorde de sammen. De dro på tur sammen, vandret sammen i fjellet, bodde ofte sammen med samer når de vandret i fjellet. Var de i Trondheim på besøk hendte det at de overnattet under åpen himmel hvis været tillot det, eller de tok seg inn på området til Teglvirket, et industriområde som ofte ble benyttet av de få uteliggerne byen hadde.

Og havnet ekteparet i politiets klør etter utagerende opptreden i alkoholpåvirket tilstand, fikk de også tilbringe timer i fyllearen resten sammen. Sammen om alt. I den rettssaken der de begge var tiltalt oppsto en del forviklinger innledningsvis, i det kvinnen ikke møtte til fastsatt tid. Hennes bolde ektemann satt på tiltalebenken, og etter en halv times leting i kjente miljøer i byen ble kvinnen funnet og brakt til rettslokalet i Tinghuset, noe bedugget.

Tiltalen lød på at kvinnen skulle ha begått to tyverier, ektemannen var tiltalt for delaktighet i det ene, samt heleri i forbindelse med det andre tyveriet. Fruen sa seg skyldig etter tiltalen, men ektemannen ville ikke vedkjente seg heleri, men ett tyveri. Tyveriet skjedde da paret feiret ektemannen 41. års dag, en noe fuktig begivenhet som etter hvert førte til at fruene i en forretning stjal en veske med 300 kroner fra en disk. Ute på gaten gikk kvinnen til nærmeste skobutikk og sørget for nytt materiale til sine ben, mens ektemannen fikk stukket 100 kroner i hånda som en burs-

dagspresent. Noe senere på sommeren rappet de to en kasse med fisk fra en fiskehandler i Ravnkloa, brakte fisken til en verdi av 160 kroner til en leilighet i byen, der kolleger fra rusmiljøet hadde et festmåltid med den stjalne fisken.

Det var altså dette de to nå var tiltalt for, og ble dømt for. Aktor i denne saken var kriminalsjef Per Brodahl ved Trondheim politikammer. Han kjente selvsagt godt til ekteparets bakgrunn da de to ikke var ukjente i politiets strafferegister. Ingen storfugler, riktignok, men godt kjent av lovens voktere. Kriminalsjefen ba da også i sitt prosedyreinnlegg om at retten tok hensyn til at ekteparet nærmest var uatskillelige, og han anmodet om at de ble idømt like lange straffer. 45 dagers fengsel og erstatning på 160 kroner til fiskehandleren, mente aktor var passende.

Og slik ble det. – Kan vi vente med å sone straffen til i februar? spurte fruene. – Det passer liksom ikke akkurat nå. Og slik ble det. 45 dagers fengsel på begge og 160 kroner i erstatning til fiskehandleren. Da retten var avsluttet gikk kvinnen frem til aktor, grep ham i hånden og sa: – Jeg synes det var flott, jeg. 45 dager går jo som en røyk!

(Finn Åldstedt, journalist i Adresseavisen.)



Den første politihistoriske bibliografi er et meget godt historisk dokument

Norsk Politihistorisk Selskap har i lang tid (fra 1996) ønsket å utarbeide en bibliografi om norsk politihistorie. Å lage en politihistorisk bibliografi er et arbeid som krever fagkompetanse, og det var ikke før høsten 2008 at bibliotekar Frode Thomassen ble engasjert av Selskapet for å utføre dette arbeidet.

Det ble bestemt at bibliografien skulle registreres i en database, og programmet EndNote ble valgt. Ved å registrere innførselene i en slik base, ivaretas både muligheten for å publisere basen på internett, og muligheten for å utgi en trykt bibliografi i hefteform. En tradisjonell trykt bibliografi stiller krav til sortering av materialet etter bestemte kriterier, mens en elektronisk base åpner for flere søkemuligheter og økt plass til lagring av informasjon.

En enkel hefteversjon av bibliografien vil bli produsert i et mindre opplag. En utgave i PDF-format vil i løpet av 2011 bli gjort tilgjengelig for våre medlemmer på hjemmesidene www.nphs.no.

Bibliografien er et «levende» dokument som krever periodisk oppfølging.



Årskrift for Norsk Politihistorisk Selskap med et bredt utvalg av historiske artikler

Også i år kommer Norsk Politihistorisk Selskap med sitt Årskrift med et bredt utvalg av politihistoriske artikler – og noe for enhver smak.

Dette er det 17. årsskriftet i rekken etter at Jon T. Kvikne tok initiativet til å utgi et eget skrift for politihistorien i Norge, og i løpet av disse 17 årene er det samlet en anseelig mengde politihistorie mellom to permer. I årets utgave er det derfor trykket en fullstendig innholdsfortegnelse over alle 17 årgangene slik at det er mulig for leseren å finne fram i «det politihistoriske arkiv».

Heftet kan den som er interesserte få kjøpt ved å henvende seg til **Norsk Politihistorisk Selskap, telefon 23208979** eller e-mail: polhist@online.no
Redaktør av Årskriftet 2011 er Jørn-Kr. Jørgensen.





Svensk/norsk pensjonisttreff 2011

I august 1966 ble polititjenestemenn fra Helgeland Politidistrikt invitert til Tärnaby i Sverige. Det var en polismann fra Sorsele, Lennarth Fyhr, som ønsket bedre kontakt mellom politiet på Helgeland og politistasjonene som grenset til Helgeland politidistrikt på svensk side. Til sammen var det 12 personer som møttes i Tärnaby. Fra Helgeland møtte daværende politimester Strøm Olsen, Knut Hoel, Odd Bang, Kjell Johansen, Ingvar Kvåle og Spjelkavik.

Polititreffene utviklet seg og ble et fast innslag hver høst til ca. 1990. Treffene gikk på omgang i Mo, Mosjøen og fire plasser i Sverige. Lørdag, på dagen, ble det holdt skytekonkurranse med tjenestevåpen, bane og feltskyting. Lørdagskvelden var det middag, premieutdeling og dans. Søndag var det tautrekking og fotballkamp. For «ledsagere» ble det lagt opp til diverse arrangement. Treffene resulterte også i at en svensk polis ble gift med ei jente fra Mo.

I flere år var det snakk om at vi måtte gjenoppta treffene. Etter som årene gikk så er de fleste som var med på treffene blitt pensjonister. Etter litt sondering blant pensjonistene bestemte Ranapolitiets pensjonistlag seg for å prøve å arrangere et pensjonisttreff i Hemavan i Sverige. Vi kontaktet tidligere alpinist Stig Strand som driver Trolltunet og fikk avsatt en dato. Invitasjon ble sendt til alle «kjente» pensjonister. Det resulterte i at vi ble 20 påmeldte til pensjonisttreff.

Lørdag 21.mai 2011, omtrent 45 år etter første kaffekoppen i Tärnaby, møttes pensjonister fra Tärnaby, Wilhelmina, Dorothea, Mosjøen og Mo til lunsj, aktiviteter, middag og festlig samvær på Trolltunet. Været var ikke det beste i starten, men etter hvert kom sola og det ble en flott helg. Skyting ble utført med luft-



Jan Erik Hansson ser betenkt ut.

F.v Brit Eriksen, Are Bang, Anne Lise Myrvang, Ingvar Myrvang og Gaute Slettbakk



Svensknorsk forbrødring. F.v. Slettbakk, Vestvik, Stenberg, Hansson, Tellstrøm, Svärd og Hedberg

pistol utendørs med litt sidevind. Det ble 4 – 5 prøveskudd og skyting med stø hånd. Vinner av skytekonkurransen ble Ingvar Myrvang med 42 poeng. Også ledsagerne fikk prøve luftpistolen og det med godt resultat for de fleste. Innendørs var det pilkast og en titt på fotografier fra «gamle dager». Deltagerne var fra 58 til 79 år. En av de svenske deltagerne mente at dette måtte vi gjøre om igjen om to – tre år. Da svarte hans kollega: «Nei, det måtte vi gjøre til neste år».

Søndag var det sen frokost og en spasertur før vi reiste hver til vårt. Takk for en fin helg.

Reidar Andersen

Kontroller din pensjon

Vi har nå snart lagt bak oss ett år hvor pensjonsreformen har styrt vår hverdag. Vi på kontoret får fra tid til annen spørsmål fra medlemmer om pensjonsutbetalingen er riktig, dvs. får de det de vitterlig skal ha. Som kjent er det NAV som har ansvaret for at du får din «pensjonslønn» inn på konto den 20. hver måned. Hvis media har rett, gjøres det ofte feil under saksbehandlingen der.

Det er særlig enker som ikke helt er sikre på om deres pensjon er riktig beregnet. Vi tar da saken opp, enten med Statens Pensjonskasse eller det lokale NAV-kontor. Hittil har vi fått raske tilbakemeldinger, og i noen tilfeller viser det seg at utbetalingen er feil. Merkelig nok alltid er utbetalingen for liten!!!

Sjekk derfor avregningsblanketten som kommer i posten. Er du i tvil, ta kontakt med kontoret.

KRB





«De dødsdømte» – om de som ble skutt i rettsoppgjøret



Med henrettelsen av gestapomannen Reidar Haaland 17. august 1945, fullbyrdet norske myndigheter den første dødsdommen i Norge på 69 år. Senere skulle Vidkun Quisling, Henry Rinnan og 22 andre nordmenn, fastbundet til retterstedet og med bind for øyene, lide samme skjebne. Hvem var de? Hvilke forbrytelser ble de kjent skyldig for? I denne boken navngis de alle og detaljer rulles opp for offentligheten.

Basert på politiavhør og rapporter ennå ikke frigitt for offentligheten, går Asbjørn Jaklin i boken «De dødsdømte» (Gyldendal) meget nært inn på rettsoppgjøret mot torturister, angivere, politimenn, gestapofolk og statsråder i NS-regimet under okkupasjonen.

«De dødsdømte» handler om 25 menn, 25 henrettelser og et land som søker hevn. Den er spennende som en thriller og en unik beretning om et svart kapittel i norsk historie.

Dødsstraffen var en av de mest omdiskuterte delene av rettsoppgjøret. Det er påfallende hvor heftig debatten gikk om dødsdommene og om ulik straffeutmåling for forbrytelser som virket like. Det ble protestert både mot å ta liv og mot benådninger.

De 25 henrettelsene utfordrer oss med hensyn til spørsmålet om dødsstraff generelt. Én ting er å ta et allment standpunkt mot dødsstraff i et fredelig samfunn som vårt, noe annet blir det i et samfunn som har vært utsatt for store påkjenninger og opplevelse av svik. Dødsdommene etter andre verdenskrig tvinger oss kanskje til å tenke igjennom spørsmålet på en mer grunnleggende måte.

Dødsdommene gir også et innblikk i viktig norsk 1940-talls-historie og overgangen mellom diktatur og fred. Regjeringens holdning var at dødsstraffen måtte benyttes, men holdningene mildnet raskt og ble erstattet av et ønske om å vende tilbake til normale tilstander uten eksekusjonspelotonger.

Fremstillingen bygger i hovedsak på samtidige skriftlige primærkilder – politiavhør, brev, rettsbøker, dommer og annet materiale fra landssviksakene i Riksarkivet. Disse primærkildene er supplert med tilgjengelig litteratur som berører personene og dødsdommene.

Innholdet i «De dødsdømte» kan være ubehagelig for noen, ikke minst hvis man har en eller annen tilknytning til noen av de involverte personene. Okkupasjonsårene var en dyster tid, virkemidlene som ble brukt, var tilsvarende grusomme, og de rammet enkeltpersoner brutalt. Rettsoppgjøret hadde også sine omkostninger. Dette er norsk okkupasjonshistorie, men også politihistorie.

Rolf Pettersen – annledes «politimann»



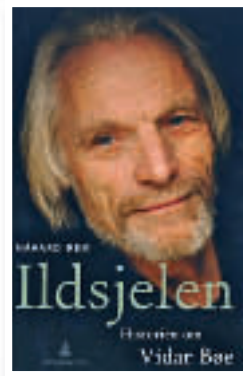
Nå forligger boken om Rolf Pettersen – en mann med et helt vanlig navn, men med et høyst uvanlig liv både i og utenfor Oslo politikammer.

Etter å ha levd et spennende liv under krigen, ble han da freden brøt løs i 1945 på en forunderlig måte knyttet til Oslo politikammer hvor han ble sjåfør og en slags adjutant for daværende politimester Kristian Welhaven, og fulgte han tettere enn «tre skritt bak» i mange måneder. Det ga Rolf Pettersen unike opplevelser og inntrykk som han via Alf

G. Andersen formidler videre i boken «Ut i krigen med sykkel og øl» (Skyline Forlag).

Senere er Pettersen å finne i USA hvor han var oppfinner, flybygger og grensepoliti. Det høres ut som et liv som et eventyr, og det har det selsagt også vært – et spennende eventyrliv med opplevelser som få vil oppleve om de blir 250 år! Derfor er historien om Rolf Pettersen spennende å lese og interessant å sette seg inn i. Boken er rikt illustrert med bilder fra Pettersens liv både i Norge og USA. Dette er langt på vei også en morsom bok som svært mange kolleger vil kunne glede seg over – ikke minst fordi den også er gjenkjennende.

«Det er med sorgen som med kjærligheten»



I høst ga Gyldendal Norsk Forlag AS ut boken «Ildsjelen» av Håvard Rem – om den tidligere politimannen Vidar Bøes liv.

Vidar Bøe er karakterisert som en virkelig hverdagshelt som har trosset motgang og tragedier for å hjelpe de svake, og dette – og mye annet – forteller denne boken om.

Som tidligere politimann – og ikke minst som et prøvet menneske – vet Vidar Bøe mye om livet, og noe av dette gir han til beste i boken «Ildsjelen».

Dette er en bok både yngre og eldre kolleger kan ha glede av å lese. Den er både sann og ærlig, og vi møter en kollega som har møtt både medgang og motgang, men som har funnet en måte å leve på som krever respekt.

«Det er med sorgen som det er med kjærligheten», mener Vidar, «den må deles». Les en spennende bok om en kollega.



Ut på tur, aldri sur...

Av E. Eystein Loftesnes Foto: Jørn-Kr. Jørgensen

Jeg, E. Eystein Loftesnes, er glad i å være i bevegelse. Etter en samtale med en annen pensjonert kollega for noen dager siden, fikk jeg lyst til å skrive noen ord.



Grunnen til dette er den sterke kronen, og hvor mye vi nå får hvis vi reiser utenlands.

Min kollega, som og bor i Arendals distriktet i Aust-Agder, hadde vært på tur med sin frue på Hurtigruta nå i sommer. På samme tid var jeg og min bedre halvdel på en ukers tur til «The Big Apple» – New York.

Samlet pris for min kollega med frue for båttur, fly, hotell etc. ca. kr. 40.000,-. Samlet pris for meg og min bedre halvdel for fly, hotell, mat, utflukter etc. Kr. 30.000,-

I uke 32 da vi reiste, var det ikke mulig å få de billigste billettene pga. at det fortsatt var i skoleferien. Vi lyktes allikevel å få t/r billetter til rundt kr. 14.000,- og Hilton hotell ikke langt fra Times Square på Manhattan for rundt kr. 5.000,-. Vi undersøkte selv på nettet og fant et hotell som av en eller annen grunn hadde tilbud de dagene. Hotellet var topp.

I New York kjøpte vi pass til sightseeingbussene som var gyldig flere dager, og var av typen hop-on, hop-off. Det passet oss ypperlig og vi hadde flere runder både på øvre og nedre Manhattan og i Brooklyn. Når vi først var i New York måtte vi jo til Brooklyn og se «Lapskaus Boulevard». Dette er en del av 8 Avenue i Bay Ridge, Brooklyn, hvor det i tidligere tider bodde omtrent bare nordmenn.





(Redaktøren av Politipensjonisten bodde der i to år i sin ungdom og var journalist og redaktør av Nordisk Tidende med kontor nettopp i Bay Rigde. Reds. Anm.).

Jeg syntes det var utrolig interessant å se og høre om hvor mange flotte store kirker og katedraler, moskeer og synagoger som hadde gått fra å være gudshus i en religion til en annen. Det var avhengig av hvem som bebodde i de forskjellige områdene til forskjellige tider hvilken gud som nå regjerte i de forskjellige bygg.

Både min bedre halvdel og jeg har lange bein. Vi benyttet oss av det og spaserte på kryss og tvers både på Wall street og i Sentral Park og resten av Manhattan. Vi måtte selvfølgelig ta en tur på toppen av Rockefeller bygningen og nyte utsikten. Vi valgte og å spise lunsj på en uterestaurant midt i Rockefeller senteret en dag. En annen dag hadde vi lunsj på Wall street hvor økonomene ikke hadde sine beste dager. Vi valgte og Central Park for lunsj en dag, slik at vi fikk litt naturfølelse. Noen runder i Chinatown og Soho måtte og vær med.

Middag ble stort sett inntatt på restauranter rundt Times Square/Broadway. De skulle være veldig dyre. God mat og god drikke var heller ikke her skremmende. Drøye 100 dollar pr. stk.

En av guidene på bussene fortalte at vi ikke måtte handle på Maceys ved Times Square da det angivelig var utrolig dyrt der. Min fru har ikke noe stort handle-gen, men ønsket allikevel å gå

innom. Prisen var omtrent en tredjedel av heime.

Tvillingtårnene er nå under oppføring og nesten ferdige. De står ikke på samme plass, og blir heller ikke like høye som de gamle.

Da vi bodde midt i smørøyet ved Broadway, måtte vi og ta en tur i teater og se det stykket som nå har gått lengst sammenhengende i verden, THE PHANTOM OF THE OPERA. Vi ble fortalt av en av de som angivelig forsto seg på slikt, at på Broadway måtte det minst være 500 sitteplasser hvis det skulle kalles teater. Jeg tror det vi fant hadde plass til tre ganger så mange.

I New York passer det ypperlig med en båt tur på Hudson elva. Du kommer da tett på både frihetsgudinnen og Ellis Island hvor alle utlendingene som kom til USA måtte gjennom. Det ble nedlagt i 1953 så da jeg kom til USA som immigrant senere på 50-tallet, slapp vi det.

Båtturen valgte vi en dag det var over 30 grader. Vi hadde fra 27 til 30 grader, og lav luft fuktighet, så været var perfekt.

Sist gang jeg var i New York var høsten 1962. Det eneste jeg kjent igjen var Empire State Building, Rockefeller-senteret og Frihets statuen.

Jeg skal ikke vente like lenge før jeg tar en ny tur. God reise til alle!

P.S. Alle vi som er mellom 64 og 67 år og har tatt ut folketrygden, greier jo godt en slik tur uten at hele månedslønna går med!



Er du full, eller ...?



**Av Jon Gunnar Arntzen,
nestleder i Oslo fylkeslag
av Norges
Diabetesforbund**



Et moderne, liberalt og demokratisk samfunn, især et som er basert på en grunnholdning om at borgerne skal opptre etter prinsippet om «frihet under ansvar», er avhengig av klare spilleregler for atferd i så vel det private som det offentlige rom og en velfungerende ordensmakt som kan gripe inn i situasjoner der enkeltborgeres eller samfunnets ve og vel er i fare. Ordensmakten bør dessuten arbeide hånd i hånd med et tilsvarende velfungerende paramedisinsk hjelpeapparat som ved behov kan ivareta de nødvendige medisinsk-faglige funksjoner.

Fra tid til annen rapporteres det om hendelser der enkeltborgeres allmenntilstand, atferd og reaksjonsmønster i det offentlige rom åpenbart blir misforstått eller feiltolket av ordensmaktens og/eller hjelpeapparatets representanter, noe som i verste fall kan få fatale følger. På grunn av utilstrekkelige kunnskaper hos politi, ambulanse- og arrestpersonell om hvordan ulike sykdommer og medisinske tilstander kan påvirke en persons atferd, kan f.eks. sykdomssymptomer bli oppfattet som intendert aggressivitet utløst av selvforskyldt rus, og situasjonen kan utvikle seg til et konfliktnivå som ender med pågripelse eller nektelse av medisinsk bistand. Det er dessverre en kjensgjerning at personer som hensetter seg i en tilstand av overstadig rus, enten rusmiddelet er alkohol, tabletter eller injiserte narkotiske stoffer, har svært lav status i det offentlige rom, og de møtes ofte med kraftige reaksjoner, både fra allmennheten og fra det offentliges representanter.

Diabetes og epilepsi er to av flere sykdommer som i gitte situasjoner kan ytre seg i form av nedsatt bevissthet, forvirringstilstander og personlighets-forandringer som redusert impulskontroll. Tilsvarende kan også observeres ved en del hjernetraumer, bl.a. forårsaket av ytre vold. I fjor viet mediene mye oppmerksomhet til en sak hvor en person ble nektet tatt med i ambulanse til legevaktmottaket i Oslo, fordi vedkommende, som hadde vært utsatt for vold mot hodet (han lå i koma i to uker etter hendelsen), urinerte på en av ambulansesjåførene. Retten har fastslått at ambulansepersonellets handlemåte ikke var straffbar etter straffelovens bestemmelse om rasistisk motivert diskriminering, men sjåførenes reaksjon har vært gjenstand for krass kritikk fra medisinsk-faglig hold, og det må være opplagt at situasjonen kunne ha vært løst på en for alle parter bedre måte dersom ambulansepersonellet hadde hatt tilstrekkelige kunnskaper om at ufrivillig vannlating kan være et symptom på alvorlig hodeskade og ikke tolket det som oppset-sighet og bevisst provokasjon fra voldsofferets side.

Diabetes er egentlig en fellesbetegnelse på flere ulike sykdomsbilder, som har det til felles at personer med diabetes har mangelfull, dysfunksjonell eller helt fraværende produksjon og omsetning av hormonet insulin, som bl.a. regulerer nivået av glukose i blodomløpet (blodsukker). Den såkalte diabetes type 1, som i hovedsak rammer barn og unge, kjennetegnes ved bortfall av kroppens egen insulinproduksjon, noe som fører til at insulin må

tilføres utenfra, ved hjelp av engangssprøyter eller insulinpumpe. (Insulin brytes ned i mage/tarmkanalen og kan derfor ikke inntas via munnen.) Diabetes type 2, som vanligvis rammer voksne fra 40-årene og oppover (men hvor det også er en markant økning i yngre aldersklasser), kjennetegnes ved at kroppen nyttiggjør seg det egenproduserte insulin dårlig og til slutt reduseres også denne egenproduksjonen. Type 2 behandles i første omgang med kostholdsending og fysisk aktivitet, etter hvert supplert med tabletter og til slutt insulin.

Blodsukkernivået hos både friske og syke personer varierer gjennom døgnet (avhengig av hvor ofte, hvor mye og hva vi spiser) og på grunn av annen ytre påvirkning, som trening, stress, infeksjoner og traumer. Dersom blodsukkernivået blir for lavt, såkalt hypoglykemi eller «føling», noe som bl.a. ofte inntreffer i forbindelse med fysisk anstrengelse, kan en person med diabetes type 1 korrigere dette raskt og effektivt med å innta mat eller drikke med høyt innhold av karbohydrater som absorberes hurtig i kroppen, som f.eks. søte leskedrikker, rosiner eller annen føde med høyt sukkerinnhold. Personer med tablettbehandlet diabetes type 2 er i liten grad utsatt for å oppleve farlig lavt blodsukker, med det kan forekomme, bl.a. i forbindelse med inntak av alkohol uten samtidig matinntak.

Typiske symptomer på farlig lavt blodsukker er kraftig svette, skjelving, uro, sult, frykt, irritabilitet og hjertebank. Ved svært lave verdier, også kalt insulinsjokk, kan pasienten virke beruset og få et glassaktig blikk; i ekstreme tilfeller kan han eller hun miste bevisstheten og få kramper. Dersom en slik situasjon skulle oppstå, er det avgjørende for et heldig utfall at omgivelsene er i stand til å tolke sykdomsbildet rett og sørge for at de nødvendige tiltak blir satt i verk, for personen det gjelder, er som oftest ikke i stand til å ta vare på seg selv i denne tilstanden.

Et kompliserende moment for den som skal møte og forholde seg til en person som opplever hypoglykemi, kan ofte være at vedkommende, som følge av det lave blodsukkernivået, ikke har tilstrekkelig innsikt i eller forståelse av egen tilstand og derfor vil kunne oppfatte omverdenens forsøk på å få ham eller henne til å spise eller drikke noe for å få opp blodsukkeret igjen, som utidig innblanding og reagere med motstand og aggresjon.

Det er derfor svært viktig at alle som i sitt arbeid kommer i kontakt med personer som oppviser symptomer som de ovenfor nevnte, er klar over hva dette kan være og vet hvordan de i så fall skal håndtere situasjonen. Et viktig hjelpemiddel, som dessverre ennå ikke er tilstrekkelig utbredt blant personer med diabetes, er et lite informasjonskort (til å ha i lommeboken) eller en informasjonskapsel (til å bære om halsen), som opplyser om sykdommen, herunder typiske symptomer og korrekt førstehjelp i nødssituasjoner. Men det aller viktigste er å sørge for at politi, arrest- og fengselsbetjenter, ambulansesjåførere og annet paramedisinsk personell får nødvendig opplæring om sykdommen og hvordan den arter seg. Dette bør inn som obligatorisk pensum i utdanningen for de ulike yrkesgruppene, men inntil så skjer, vil en god start være å sørge for at det avholdes informasjonsmøter om spørsmålet for de ulike etaters ansatte, gjerne med bistand fra Norges Diabetesforbund, og at skriftlig informasjonsmaterieell holdes tilgjengelig i alle politibiler, ambulanser og arrestlokaler.



GODE VENNER (eller «Å jul med din glede»!)

I disse førjulstider har grisen et overordnet problem: Blir det et liv etter jul?

Vi er tradisjonelt alle med på å sørge for at svært mange griser ikke kan se fram til det.

Tiden går så alt for fort. «Men tiden er hva vi gjør den til», sa Garborg. Tiden strekker til for den som bruker den. Og det har jeg erfart i vårt forbund, nemlig at når noen ber om hjelp, når noen vil, da stiller medlemmene opp. Kanskje noen oftere enn andre, men vi skal huske på at vi er pensjonister og skal nyte vårt otium. La oss, selv om julen er på trappene, holde oss til de mer jordnære ting. Vi vil da se at hverdagen for noen, ikke alltid avspeiler seg i håpets lysgrønne farge slik vi gjerne vil oppfatte julen og lysets fred. For jo sterkere lys, desto dypere skygge. Det lyser godt i Norge, uavhengig av strømprisene, men noen har det ikke godt, og noen fryser i skyggen. Det er her vi i vårt forbund, skal hjelpe til med det vi kan.

Det er i vår formålsparagraf at vi finner målene.

Det er i disse målene vi skal legge vår virksomhet, men det er i det praktiske arbeidet vi finner virkemidlene. I disse førjulstider er det vel viktig å minne oss om; at vi «skal ivareta de velferdsmessige interesser».

Vi står foran en ny jul, og vi skal møte den med glede og forventninger. Dette gjør vi, også som pensjonister, fordi julen skal minne oss om lys og varme, fred og fordragelighet, og med gavmildhet i sitt følge. Julen er også julenissens tid.

Det er ofte sagt at vi ikke skal tro på julenissen. I den forbindelse dette er sagt, har jeg stor forståelse for at julenissen ikke tenker på oss pensjonister. Får vi noen pakker så er det bra, men jeg er redd den pakka vi får etter jul, og i årene framover – ikke blir av dem vi vil sette pris på.

Men om ikke så mange uker tar vi en god tradisjonell julehelg.

Til alle våre medlemmer, til alle våre venner i de organisasjonene vi samarbeider med, til Justisdepartementet og Politidirektoratet og til våre forretningsforbindelser:

EN RIKTIG GOD JUL OG ET GODT OG FRAMGANGSRIKT 2012.

Kjell R. Bjerke, forbundsleder



Litt om Jesus og julefeiringen fra barnemunn:

Josef ble far til Jesus Kristiansen som ble født i en grisebenge hos en bonde uten at noen visste om det. Først visste han det ikke selv engang. Tilslutt fikk han vite det av en fallende engel som tilfeldigvis fløy forbi. Hva grisen syntes om det, forteller bibelhistorien ikke noe om. Da det ble juleaften seinere og julestjerne lyste over jomfru Maria mens hun vasket trappa, skrev Alf Prøysen «Julekveldsvisa».

Det er nok grunnen til at vi spiser velsignet gris til jul.

Hva ønsker du den du skåler med?

Mange av oss skåler til jul. Hva ønsker man hverandre egentlig i det gamle «Skaal»? Historien sier at du ønsker den du skåler med:

S – unnhet
K – jærlighet
A – lderdom
A – ktelse
L – ykke

Kardinaldydene

Måtehold
Mot
Visdom
Rettferdighet

KRB

Til slutt en liten episode jeg opplevde da jeg var på besøk hos en nabofoering. En som var til stede stilte meg flg. spørsmål: «Hvilke fordeler har vi ved å være medlem». Vedkommende skulle ikke bli medlem, man var altså det. Jeg svarte at den problemstillingen var ny for meg, jeg har alltid ment at det å bli medlem i en forening, klubb osv. var for å se hva jeg kan/kunne bidra med for å nå et felles mål til beste for alle medlemmene.

Til slutt noe ord jeg fant her om dagen:
*Jeg gleder meg alltid til morgendagen,
og håper at natten blir snill
og løser meg mykt mot den nye dagen
og alt den kan brukes til.*

KRB

Hvorfor er jeg medlem av PPF?

- Fordi jeg vil støtte dem som kjemper for dine rettigheter som pensjonist,
- Fordi jeg vil ha kontakt med et sosialt og kulturelt nettverk,
- Fordi jeg vil ha tilhørighet til min gamle arbeidsplass og følge etatens utvikling (Politiforum)
- Fordi jeg vil ha del av velstansutviklingen gjennom høyere pensjon
- Fordi jeg gjennom PPF og via SAKO kan påvirke de krav som vi setter til statsbudsjettet og trygdeoppgjøret
- Fordi jeg vil støtte vår samarbeidspartner Pensjonistforbundet som er den eneste pensjonistorganisasjonen som har drøftingsrett med regjeringen.

«Vi var unge uden at vide det»

Av Jørn-Kr. Jørgensen

Det er mange som kan fortelle om hvordan det var å vokse opp på Tøyen i Oslo i 60-åra. Jeg kan gjøre det på min måte. Mine foreldre bodde i Helgensens gate – tvers over statsbyggene i Sofienberggaten der landsfaderen Einar Gerhardsen bodde i Nr. 61. Jeg vet det jo ikke, men jeg tipper på at det ikke bodde en Høyremann i flere miles omkrets. Vi var sosialdemokrater alle sammen – og noen av oss har forblitt det hele livet; kanskje mer av arv en av overbevisning.

Mens jeg tenker og skriver dette, husker jeg på noe Danmarks statsminister Jens Otto Kragh sa ved en anledning: «Vi var unge uden at vide det. Og lykkelige uden at frygte det.» I et retroperspektiv er det nesten magisk.

For hva skjedde? Jo, da vi gikk på skolen (Tøyen) slo Einar Gerhardsen følge! Ikke hver dag og ikke bestandig, men av og til da han hadde tid og ikke gikk ned til Trondheimsveien for å ta trikken. Einar var vår venn. Vår samtalepartner, og han ville gjerne høre hva vi hadde å si fordi vi var unge og så livet på vår måte. Jeg liker å tenke på det slik: Hadde vi gutta å gata ringt på hos Gerhardsen i Sofienberggaten 61 D og spurt om Einar kunne komme ut for å bygge hytte sammen med oss på Ola Narr, hadde han sagt ja. Vi gjorde aldri det – ringe på mener jeg – men vi tenkte tanken.

Utenfor Sofienberggaten 61 står i dag et skilt som forteller at her bodde Einar Gerhardsen osv. Dette er en type blå runde skilt satt opp av Oslo Bys Vel i meget god mening for å hedre Norges fremst politiker og statsmann siden 1905. Det er bare det at skiltet henger svært høyt, så høyt at man nesten må vite om det for å se det. Da tjener det ingen hensikt. Så få skiltet ned, ned blant folk. Det var der Einar Gerhardsen fremfor noen var, og det var der han drev sin sosialdemokratiske politikk om fred og frihet, rett og rettferd og arbeid til alle. Det var disse verdiene jeg og mine skolekamerater vokste opp med.

Så vidt jeg husker, kjørte Einar aldri bil. Av og til kom det derfor en stor sort bil og hentet ham, men det var sjeldent. Men han hadde gjester. Mange gjester. Prominente gjester kom og gikk, og Einar ville at vi skulle hilse på. Problemet var bare at vi i vår ungdom ikke visste hvem det var – men jeg er nesten sikker på at det var gutter som Willy Brandt, Tage Elander og Dag Hammarskjöld. «Vi var unge uden at vide det.»

Einar bodde med sin familie i to sammenslåtte leiligheter i Sofienberggata; de midterste huset man kommer til før bakken opp til Tøyenbadet i den oppgangen som ligger nærmest Munch-Museet. I mange år var dette Norges statsministerbolig; en leilighet midt i sosialdemokratiet uten sikkerhetsvakter og politi på hvert gatehjørne. Et steinkast borte lå sirkustomta hvor Arnardo så å si svingte seg i livets manesje, og på den andre siden av Monradsgate lå Botanisk have. Dette var før Tøyenbadets tid. På toppen lå barnehaven Bellevuè.

På den andre siden av Finnmarkgaten lå det tre hus som i sin tid ble bygget av rederiet Olsen & Uglestad og utleid etter hvert til så vel rederiansatte som andre mer eller mindre tilfeldig beboere. Blokkene hadde inngang fra den øverste delen av sirkustomta. Noen av oss som bodde i dette området gikk på Tøyen skolen, men de fleste gikk av en eller annen merksnodig grunn på Lakkegata skole. Det var ikke plass til flere barn, har jeg hørt i ettertid.

I enden av disse blokkene lå det en fiskeutstyrsbutikk, en skomaker og en dagligvarebutikk. I fiskeutstyrsbutikken kjøpte jeg min første fiskestang. I dagligvarebutikken kjøpte vi nå og da cola, og hos skomakeren halvsalte våre foreldre



Einar Gerhardsen sammen med FNs daværende generalsekretær, Dag Hammarskjöld.



sine sko. Skomakeren het Arne Nicolaisen, han ble senere – da sjappa gikk konkurs og det ikke lenger var driftgrunnlag – over i en stilling som buss-sjåfør i Oslo Sporveier.

I denne skomakersjappa samlet noen av vi Tøyengutter oss etter skoletid. Det var Georg Olsen, Gunnar Andersen, hans bror Eigil, våre blinde venner – herr og fru Larsen – og noen få andre. Av en eller annen grunn var det aldri noen jenter der. De var ikke så spennende; ikke da.

Det vi ikke visste og som få vet den dag i dag, var at i midt-blokka i den nest innerste oppgangen i tredje etasje til høyre bodde Leonid J. Lepskin – tredjeseekretær ved den russiske ambassaden på Drammensveien.

Hvordan jeg vet dette, har en litt merkelig forhistorie. Georg og jeg – som jeg også var speider sammen med i 62. Oslo Tropp av Norsk Speiderguttforbund (hans fetter Gunnar var patruljefører for Falkepatruljen) – hadde etter hvert behov for et kodespråk som ingen skulle forstå. Vi funderte på hvordan vi skulle finne på vår egen kode som ingen kunne knekke. En dag fant vi ut at vi skulle lære oss det russiske alfabetet og skrive det på norsk. På den måten ville ingen andre enn oss forstå det; ikke en gang KGB-residenten Leonid J. Lepskin med mindre han kunne flytende norsk og knakk koden!

Nå viste det seg – pussig nok – at Lepskin kunne norsk. Han var – etter det jeg har hørt – den senere spiondømte Arne Treholts første føringsoffiser og snakket flytende norsk, men våre «hemmelige papirer» fikk han aldri snusen i. Derimot var vi ofte oppe ved hans dør og nasket hans visittkort! Det er nesten utrolig å tenke på i dag.

Georg og jeg hadde solide kodebøker. En gang vi trodde vi ble oppdaget, kastet vi bøkene i Akerselva. De fant Overvåkingspolitiet aldri. «Trur eg!» Men så handlet de da også bare om våre speiderturer og de merkene vi skulle ta. Jeg tror ikke det var noe som het «overvåkingsmerket». Det nærmeste var et merke i



Statsministerne Tage Erlander og Einar Gerhardsen fotografert på Much-museet en 1. mai av artikkelforfatteren.

fugleklikking; ornitologi. Det drev vi derimot ikke med.

Men enda mer utrolig er det å vite, som jeg senere har lest, at det norske overvåkingspolitiet befant seg i området som sivile overvåkere. Her bodde altså landets statsminister og landets KGB-resident i en gangavstand på under 50 meter fra hverandre – og brukte samme skomaker!

Einar Gerhardsen skal en gang ha sagt: «Jeg tilhører fremdeles den generasjonen som halvsåler skoene sine.» Det var trygt og formildende!

Mellom Olsen & Uglestadblokkene og den øverste delen av sirkustomta går det en gate. Den hadde ikke noe navn. Enkelte kalte den «Werna Gerhardsens gate». Kanskje den bør få nettopp det navnet? Det er i hvert fall ikke oss imot.

DET BLOMSTRER I FOLLO

Tirsdag 25. oktober møtte 14 pensjonister i Follo på politihuset i Ski. De ville gjenopprette Follo pensjonistforening som dessverre ble oppløst 31. desember 1990. Det ble sagt at Odd-Lauritz Aamodt hadde vært den ivrige pådriver for å få på plass foreningen igjen. Den som satte i gang var Arvid Tomasgård, og han ble også enstemmig valgt som ny leder. Som «vitner» møtte forbundslederen og forbundssekretæren opp og svarte på spørsmål og orienterte om forbundets organisasjon, og hva styret f.t. jobber med til medlemmenes beste.

Rundt kaffebordet gikk praten om «gamle minner» og ikke minst ble det snakket om hva foreningen skulle ta tak i for å skape en god sosial kontakt, arrangere turer og få engasjert interessante foredragsholdere. Det ble også tid til å se den nye sambandsentralen/operasjonssentralen på politihuset. Dit kom du ikke inn uten særskilt tillatelse og de som skulle jobbe der måtte ha spesialkurs på Stavern. Men det var også åpenbart at den teknologiske verden nå er så komplisert at den trenger spesialister. Dette er en operasjonssentral som vi pensjonister bare fablet om. Nå er den en realitet og vil bli det i alle politidistrikt i løpet av kort tid.

Syret som ble valgt fikk denne besetningen i tillegg til Arvid; Øystein Petter Eng som nesteleder, Odd-Lauritz Aamodt som sekretær og Grete Johansen som kasserer. Åse Barmo ble valgt som revisor.

KRB

Ingen kreditt!

Tenk deg en bank som hver morgen setter inn 86 400 kroner på din bankkonto og hver kveld tar tilbake de pengene du ikke brukte. Hva skulle du gjøre med pengene? Bruke så masse som mulig? Såklart! Nå er det sånn at du faktisk har en slik bank. Den kalles Tiden. Hver morgen får du 86 400 sekunder, hver kveld er de borte. For alltid. Det finnes ingen mulighet til kreditt. Det finnes ingen mulighet å spare tid for framtiden. Bruk derfor tiden så klokt som mulig. LEV LIVET !



Norske juletrær over hele verden

Av Jørn-Kr. Jørgensen

Tradisjonen tro er det Oslos ordfører som tenner lysene og holder talen når julegrana tennes i London. Det har i alle år også vært tradisjon at Oslos ordfører «hugger» treet i Marka, sammen med The Major of London City tenner det i London og holder talen til Londons befolkning.

Julegranen blir gitt til London og Storbritannia hvert år som et tegn på Norges takknemlighet for britenes hjelp og støtte til Norge under annen verdenskrig. Treet blir gitt av Oslo kommune i takknemlighet for bistanden under krigen.

Mange land får trær fra Skandinavia

Norge, Sverige, Danmark og Finland utkjemper en fredelig, men intens kamp om levering av de flotteste juletrær til Euoepiske byer. Norge er med andre ord slett ikke det eneste nordiske land med stolte tradisjoner i levering av høyreiste juletrær til Europas paradegater. I snart 50 år har finnene stått for julegranen til Grand Place i EU-hovedstaden Brussel.

– En gammel tradisjon. Vi begynte allerede i 1954, og siden den gang har vi med noen få unntak levert en gran til Brussel hvert annet år, sier Hanna Björkman i Helsingfors stad til avisen Dagens Industri.



Også Sverige leverer julegran til London som plasseres ved Somersset House som ligger ved Themsen.

Norge først i Berlin

Dagens Industri vet å fortelle at de hardeste tak i den nordiske juletre-kampen står i Berlin. Svensker, dansker og nordmenn slåss om å sette opp den flotteste granen i juletreets fødeland, Tyskland.

Norge var først ute, kort tid etter Murens fall var et norsk juletre på plass ved Brandenburger Tor i hjertet av Berlin. Mens Norge har den største granen på den mest sentrale plassen, har sven-skene satset på kvantitet. Ett tre står ved de nordiske lands felles ambassade, og to i Vest-Berlins gamle handelssentrum.

Danskene har gått sin egen vei. Istedenfor å gi bort trær, har Berlin by betalt over 200 000 kroner for en 24 meter høy dansk gran som står innendørs i byens nyeste senter, Potsdamer Platz.

Trondheim kommune sender hvert år et tre til Hamburg, mens Bergen kommune sender sitt tre til Newcastle. Det er en vakker skikk om samhold og fred, og hvor julen trer fram i hvert fall en gang i året.

Danmark produserer flest juletrær

Danskene er da også Nordens juletreprodusent nummer én. 4000 danske juletre-dyrkere eksporterer i år trær for 1.2 milliarder kroner. I de danske skoger hugges det 11.5 millioner juletrær, 10 millioner av disse går til eksport. Halvparten av eksporten går til Tyskland, men også Norge og Sverige importerer danske juletrær.

Bransjeforeningen Dansk Juletræsdyrkerforening vil gjerne avlive myten om at danske juletrær hugges i september og oppbevares på kjølerom fram til desember.

Datoen når trærne hugges varierer avhengig av temperatur, men eksportkontraktene forutsetter at ingen trær hugges før 15. november. Undersøkelser viser at den gjennomsnittlige hugst-datoen er 6. desember.

Juletreet på Karl Johan

Det norske juletreet som står i Karl Johans gate ved Universitets-plassen, ble etablert i desember 1919 av oberst Othilie Tonning i Frelsesarmeen; en av de mest aktive kvinneforkjempere og skikk-elsker vårt land har fostret. I de virkelige trengselsårene i Norge ledet hun Frelsesarmeens sosiale arbeid.

Historien vil ha det til at Othilie Tonning selv var med ut i skogen da treet ble hugget.



SAKO – SAMARBEID

På medlemsmøte i Oslo politis pensjonistforening mandag 19. september orienterte jeg litt om SAKO-samarbeidet. Jeg fikk da spørsmål fra salen: «Hva er SAKO?».

SAKO er en samarbeidsorganisasjon for offentlige pensjonister og har med Norsk pensjonistforbund (nå Pensjonistforbundet), og forbundene fra televerket, politiet, fagforbundet, vegvesenet, jernbanen, LO-stat og posten. Dessverre har vi ikke lenger med oss forsvaret og LOP.

Det var vårt forbund som i sin tid ivret for å få på plass en slik organisasjon. Å stå alene gav ingen påvirkning på Storting, regjering, departementer eller direktorater. Norsk Pensjonistforbund hadde en unik avtale om forhandlinger og drøftinger med regjeringen om pensjonistenes statlige trygdeordning og «andre støttetiltak m.v. som er av betydning for de trygdede». Derfor var det, og er det, nødvendig å samarbeide med dem for å få gjennomslag for våre krav.

Komiteen/organisasjonen har to nivåer, en samarbeidskomite med to medlemmer fra hver organisasjon (fra oss undertegnede og forbundssekretæren), og et arbeidsutvalg hvor undertegnede er medlem. Ft. er jeg også med i forhandlingsutvalget, og deltok (ubeskjedent) aktivt under trygdeforhandlingene våren 2011. Hvert år, vanligvis i oktober, avholdes det et seminar hvor de samarbeidende organisasjonene kan stille med inntil fem deltagere hver. Her tas det opp spørsmål og tiltak for å forbedre pensjonistenes levevilkår og krav til kommende statsbudsjett. Hittil har vi møtt

Å dele for å glede

Uttrykket «kjærlighet oppfinnsom gjør» passer på Othilie Tonning. Allerede i 1901 hadde hun etablert Julegrytene i Norge. I 1919 etablerte hun Julegrana. Begge deler spredde seg fort over hele landet, og hva var da mer naturlig enn å sette gryta ved treet? Så tenkt, så gjort – og i dag hører gryte og tre sammen som hånd-i-hanske. Ideen med julegryter hadde Othilie Tonning tatt fra Amerika der den første gryta stod ved havnen i San Fransisco som tidlig som i 1894.



Tradisjonen med å sende juletrær ut i verden har en vakker symbolikk som handler om å dele for å glede; akkurat det som er noe av julens hovedinnhold.

med tre, men med en bedre økonomi bør vi vurdere om vi også kan sende fem, herunder for eksempel deltagere fra lokallagene.

I den «daglige» virksomheten oppmuntres det til et samarbeid mellom lokale foreninger som tilhører SAKO organisasjonene. Dette kan være felles kulturtiltak, arbeidet i elderråd, eller samordning av krav til de kommunale tjenester og skatte- og avgiftspolitik.

Som det står på fana til Oslo Politiforening «Samhold er vår styrke».

Kjell R. Bjerke, forbundsleder

Vil du være med å tjene penger?

I forrige utgave av Politipensjonisten kunne man registrere at det var skrantende økonomi, med den følge at ble problemer å forære medlemmene den 7. sans.



Det var svært skuffende. For egen del må jeg tilstå at denne «ekstra sansen» er blitt mer og mer nyttig med årene, så hvordan skal dette gå?

I tillegg til denne «ekstra sansen», har vi funnet det nyttig å forsøke å spe på den månedlige pensjonen. Og det er grunn til å anta at det er flere enn oss som har samme behov?

Våre beskjedne tilleggskroner er skaffet med å gå i kompaniskap rundt et aldri så lite forretningstiltak i Publikasjonsforlaget AS. Dette består bl. a. i å selge annonser via telefon. Dette bringer penger i kassen til våre oppdragsgivere, og dersom det blir noe til overs går det i våre lommer.

Nå får medlemmene i Politiets Pensjonistforbund utfordringen med å skaffe den type inntekter til foreningen, derfor:

ER DET NOEN SOM VIL PRØVE SEG SOM TELEFONSELGER?

Da kan dere får prøve hos nevnte forlag. Det kan bety at vi redder den 7. sansen, samt bringer noen ekstra kroner i selgernes lommer? I Oslo, Bergen og Trondheim har vi ledige kontorer, men man kan også operere fra hjemmekontor!

Ta gjerne kontakt med politipensjonist **Bjørn Enoksen, mail adr.: bjorn.enoksen@lyse.net Telefon 516 50 876 eller mobil 928 94 533.**



På vei gjennom livet

En mann fant en gang en kokong, hvor en sommerfugl akkurat hadde begynt på den strevsomme kampen for å bryte seg fri. Mannen satt fascinert og betraktet dette naturens drama i flere timer. Men så skjedde det ingenting på en lang, lang stund.

Det virket som om sommerfuglens krefter hadde tatt slutt, og at den var ute av stand til å komme seg det siste stykket ut av kokongen.



Mannen ville gjerne hjelpe den kjempende sommerfuglen, så han hentet en saks og klippet forsiktig opp den siste biten av kokongen som hindret sommerfuglen. Nå kunne sommerfuglen frigjøre seg uten problemer. Men kroppen var hoven og vingene små og innskrupepede.

Mannen ventet og ventet på å få se at vingene ble store, fargerike og vakre, i stand til å bære kroppen. Men det skjedde ikke. Sommerfuglen fortsatte å kravle rundt på bakken resten av livet, liten og puslete.

Det mannen ikke hadde forstått, var at kampen i kokongen var nødvendig for sommerfuglen. Gjennom å slåss, ville væske bli presset fra sommerfuglens kropp og ut i vingene og de ville vokse seg sterke, slik at den var klar til å fly når den ble fri.

Det hender vi ønsker at vi kunne gått gjennom livet helt uten å møte noen vanskeligheter eller motgang. Men et liv uten kamp ville gjort oss handikappet, svake og sårbare. Vi ville aldri blitt så sterke, stolte og stødige som møtet med hverdagens utfordringer kan gjøre oss. Og vi hadde aldri lært å fly.



Ord av Leonardo da Vinci

Fullt navn: Leonardo di ser Piero da Vinci

Leveår: 1452 -1519

Nasjonalitet: italiensk

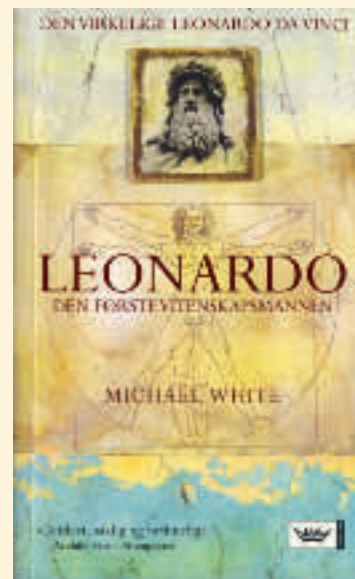
Tittel: maler, billedhogger, arkitekt og vitenskapsmann

Visste du at

Leonardo da Vinci regnes som et universalgeni. Han drev også på med anatomi, fysiologi, geologi, matematikk, astronomi og mekanikk og arbeidet med utkast til fly og våpen. Hans mest berømte malerier er *Madonna i grotten*, *Nattverden* og *Mona Lisa*.

- Hvis du erindrer at alderdommens føde er visdom, vil du i ungdommen innrette deg slik at dine gamle dager ikke bringer deg nød.
- Den som bruker et argument og herunder påberoper sin autoritet, bruker ikke sin intelligens; han bruker bare sin hukommelse.
- Ubrukt jern ruster, stillestående vann mister sin friskhet, og blir det kaldt så fryser det; slik forderves også et ubrukt sinn.
- Jo dypere følelse, desto større smerte.
- Det oppstår tomhet der håpet dør.
- Du handler galt når du roser en sak du ikke fullt ut forstår, men verre når du kritiserer den.
- Det gis ingen god kunst uten sann menneskekjærlighet.
- I livet går skjønnheten til grunne, men ikke i kunsten.
- Et vel anvendt liv er et langt liv.
- Slik en vel anvendt dag gir en lykkelig søvn, slik gir et vel anvendt liv en lykkelig død.

- Det er like mye godt å si om et dårlig menneske som dårlig om et godt.
- Praktis bør alltid bygge på god teori.
- Det er like galt å rose en dårlig mann som å baktale en god.
- Hvis du er alene, tilhører du helt og holdent deg selv. Hvis du er sammen med bare én person, tilhører du bare halvveis deg selv.
- Den vender seg ikke om som har blikket rettet mot stjernene.
- Teknikken er de matematiske vitenskapenes paradisi, for der modnes matematikkens frukter.
- Tiden strekker til for den som bruker den.
- Den som innretter seg etter en ung manns råd, må vente seg ulykke.
- Tal en venn til rette i hemmelighet, men ros ham ovenfor venner.
- Jeg tror man finner mye lykke hos mennesker som er født i nærheten av gode viner.
- Øyet, som kalles for sjelens speil, er det viktigste organ til full og hel erkjennelse av naturens uendelige verk. Nest viktigst er øret, fordi det hører de ting øyet har sett.





Musa

Ida på 10 måneder og Matheo på 3 år, snart 4 er på overnatting hos bestemor og bestefar.

Lørdag ettermiddag oppdaget Matheo og bestefar ei lita mus ute på verandaen. Matheo fortalte at han ikke likte mus, men han var veldig opptatt av denne musa. Så fort den forsvant måtte han ut for å lete etter musa. Etter en stund satt vi rolig, intenst og veldig lenge på en stol for å se om den dukket opp igjen. Tilslutt måtte vi gi opp, men den ble ikke glemt.

I de faste overnattingsrutinene inngår lesing av «Pingvinen som ikke likte kulde». Boken avslutter med at pingvinen gikk bort til et banantre og plukket seg en deilig gul banan. Selv om Matheo hadde spist kveldsmat og pusset tenner, måtte han hver gang boken var lest, spise en banan.

Dagen etter fortalte bestemor om musa som bodde på hytta. Denne musa hadde tatt pasta fra en skuff i kjøkkenbenken og fraktet masse pasta inn under madrassen til onkel Håvard. Den hadde også gjemt masse pasta under puta på gyngestolen. Denne historia førte til at han spiste frokost uten tanke på at han ikke var sulten og absolutt ikke ville ha mat.

Dette må jeg fortelle til bestefar. Han satte seg på fanget til bestefar: «Du bestefar, vet du hva? Ei mus på hytta tok pasta og gjemte under dyna til onkel Håvard, åsså under puta på gyngestolen.» Matheo tok en liten runde på gulvet og spurte, skal jeg fortelle den engang til. Han satte seg igjen på fanget; «Vet du hva, musa



Dette er musa som ble oppdaget og beskyldt for å være svært så aktiv.

tok pasta og gjemte under dyna til onkel Håvard, – åsså under dyna i senga mi, – åsså, åsså til mamma og pappa – åsså sofaen og gyngestolen.» Han forlot fanget, men kom raskt tilbake og opplyste at dette skulle han fortelle til mamma og pappa. «Skal jeg fortelle den en gang til?» Opp på fanget – «Musa på verandaen har hentet pasta i skapet og gjemt under madrassen og dyna til Matheo, åsså Ida, åsså i senga til bestemor og bestefar». Ned fra fanget, og ut på rommet til Matheo og Ida og begynte å lete etter pasta i sengene. Han prøvde også få opp madrassen i senga til bestemor og bestefar uten å lykkes.

Selv om jeg begynner å bli litt betenkt over min egen alder er det usedvanlig morsomt å være bestefar.

Hilsen Øyvind R.

Hvem kan få Kongens fortjenstmedalje?



Kongens fortjenstmedalje er stifta av H.M. Kong Haakon VII 1. februar 1908. Statuttane vart reviderte av H.M. Kong Harald V 3. mai 1994:

Statuttane for tildeling lyder:

Kriterium for tildeling av medaljen i sølv

Kongens fortjenstmedalje i sølv blir utdelt som løn for: Særleg fortjenstfull innsats over lengre tid i samfunnslivet i offentlig stilling eller verv, ved innsats i frivillige organisasjonar eller ved anna personleg verksemd som er samfunnsnyttig (kunst, kultur, vitenskap, sosialt og humanitært virke).

Særleg fortjenstfullt arbeid gjennom lang tid i privat eller offentlig teneste, der innsatsen ligg godt over det normale, og der vedkommande òg har vist aktiv innsats innanfor eller utanfor arbeidsplassen sin. Tenestetida må vanlegvis ikkje vere under 40 år.

Fortjenstmedaljen i sølv kan òg bli tildelt ein samfunnsborgar dersom livsinnsatsen kan stå som eksempel for andre, sjølv om innsatsen til vedkommande ikkje kjem inn under det som er nemnt i pkt. 1 og 2.

Kriterium for tildeling av medaljen i gull

Kongens fortjenstmedalje i gull kan i særlege tilfelle utdelast som lønn for:

Ein livsinnsats av landsomfattande rekkjevidd, og dessutan for pionerinnsats på eitt eller fleire område av landsgagnleg natur.

Innsats for kunst, kultur og vitenskap, og dessutan for sosialt og humanitært arbeid av samfunnsmessig verdi og av landsomfattande rekkjevidd som har pågått gjennom lengre tid.

Utvist fortjenstfullt forhold ved eitt eller fleire høve av ekstraordinær samfunnsmessig rekkjevidd eller medverknad til oppfinningar av samfunnsgagnleg art.



Internettgenerasjonen – er det oss?



**Av formann Øyvind Røen,
Oslo politis pensjonistforening**

Hvor viktig er det å være tilknyttet internett for pensjonister? Er det ikke godt nok å kommunisere med hjelp av fasttelefon og brev? Det er mulig det.

Noen få reiser på hytta og bærer inn vann, bærer ved og klarer seg uten strøm i perioder, men hvor lenge av gangen? Det er utrolig godt å komme

hjem igjen etter en slik tur. Barn og barnebarn gidder jo heller ikke å være med dersom de ikke har tilgang til digitale remedier. Det er ikke bare snakk om strøm, internett er like naturlig som elektrisitet for denne generasjonen. Mitt barnebarn på 2 år hyler dersom hun ikke får bruke en «app» på «iPadden». Barn kan bruke printere før de kan lese.

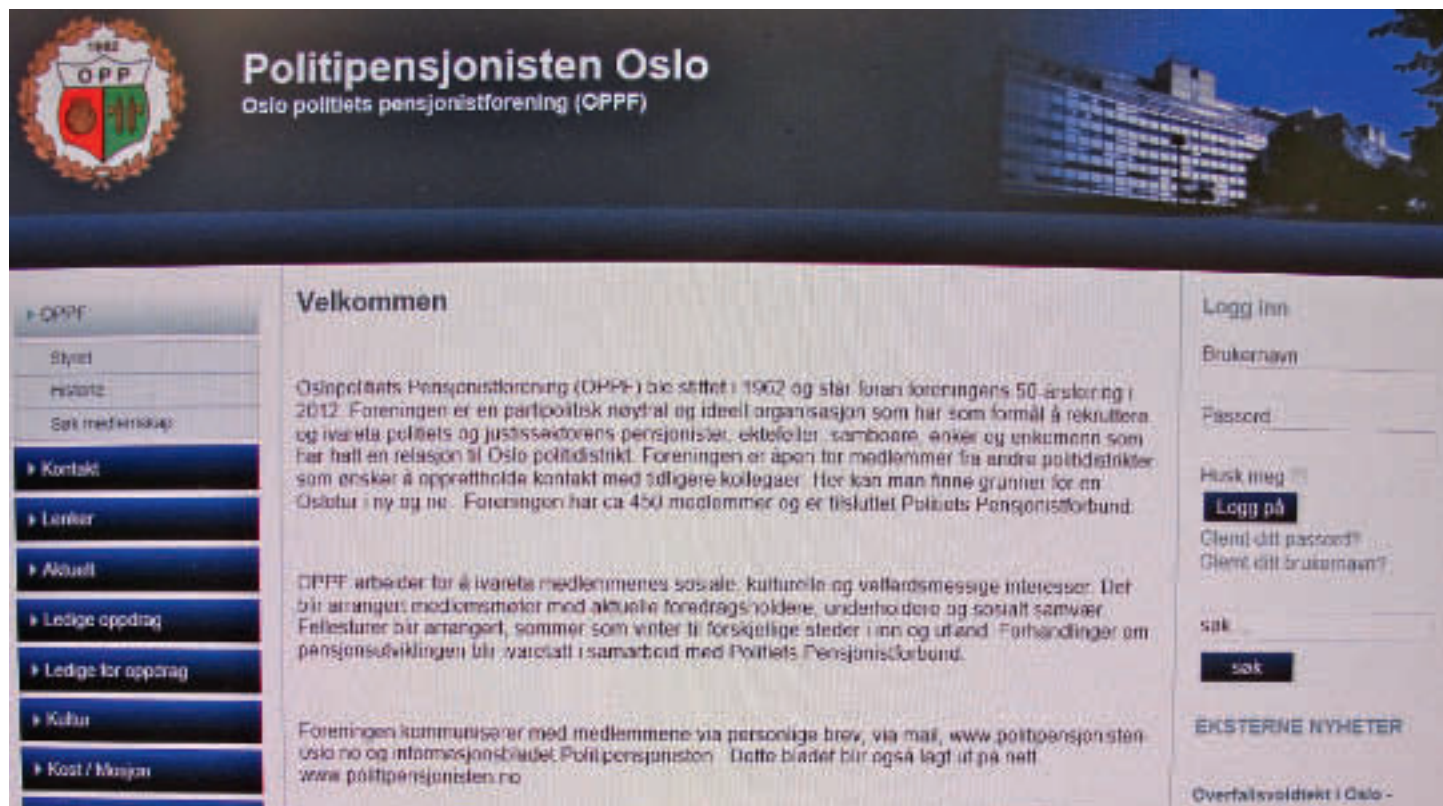
Iflg. Aftenposten gjør Cern og Tim Berners Lee teknologien world wide web (www) tilgjengelig på Internett i 1993. I 1994 slår Internett gjennom hos folk flest, det betyr at 17-åringene er vokst opp med Internett. Norges befolkning er nest best i Europa når det gjelder bruken, bare slått av Island. Kun 5.2 % er ikke på nett. Derfor er det litt overraskende for undertegnede at ikke flere av medlemmene i OPPF har oppgitt mailadresse.

Barn og barnebarn er ressurspersoner som kan hjelpe oss med innkjøp av funksjonelle datamaskiner og lære oss opp på bruk. De er som regel glade for å være til hjelp og kunne bety noe for foreldre og besteforeldre. Undertegnede får hjelp av to sønner, og gjør jeg meg litt mer hjelpesløs en nødvendig, bruker de litt mer tid på «gamlissene». Det er selvfølgelig noen av våre pensjonister som er enslige eller barnløse, og dermed trenger hjelp av andre. Her bør vi som forening kunne organisere hjelp til de som har behov for det.

Det kan anbefales å kjøpe bærbar PC. Man kan få en PC med god funksjonalitet og lagringskapasitet for rundt 5 000 kroner, og trenger man hjelp kan man ta med seg PC'en til den gode hjelper. Er det behov for en større skjerm kan man koble den bærbare PC'en til en ekstern skjerm. Frivillighetsentralene driver også med opplæring for eldre. Er det interesse for råd og veiledning, og du er medlem i Oslo politis pensjonistforening, ta kontakt.

Foreningen har opprettet en webside hvor håpet er at medlemmene får en side hvor alle kan bidra til å skape et bedre samhold og engasjement. Denne siden er foreløpig på «eksperimentstadiet» og noe tynn, men vi har lagt den ut for å involvere medlemmene i oppbyggingen av siden.

Adressen er www.politipensjonisten-oslo.no





«Jeg ler fordi jeg lever, simpelhen»



Av Odd Grann

«Glede i hjertet gir god helse» er ikke en henvisning fra dagens legestand. Det kunne ha vært det, og mange av dem bekrefter riktigheten av dette. Sitatet er hentet fra Salomos Ordsprog og kan dermed være 3000 år gammelt.

Det kommer stadig referanser til medisinerere over hele verden som har forsket på og kan dokumentere humorets betydning, både i helbredelse og forebygging. Norges eldste mann,

Jørgen Bernhard Rustad var 110 år da han døde i fjor, pleide å si at en god latter er bedre enn all verdens tabletter. Han visste hva han snakket om.

Den franske filosof Voltaire hadde sin variant av dette: «Den medisinske kunst går ut på å underholde pasienten til naturen har kurert sykdommen».

Dagens medisinske ekspertise vil selvsagt ikke være enige i dette, men en meget anerkjent lege og tidligere redaktør av New England Journal of Medicine, Dr. Frantz Ingelfinger, hevder at 85% av alle menneskelige sykdommer kan bli leget av kroppens eget helbredelsessystem. Det er, uansett, enighet om at godt humør og latter setter i gang en rekke positive reaksjoner i kroppen. Latteren utløser visse «aktivitetshormoner» som stimulerer hjerte, lunger og blodomløp, og påvirker sannsynligvis hjernens «gladstoffer» som har smertestillende virkning. Latteren gir også god massasje til indre organer som mellomgulv, hjerte og lunger.

Når vi ler, spenner vi mange muskelgrupper, som etterpå slapper av. Blodtrykket synker til under normalt nivå – kropp og sinn hviler ut. Vi kjenner uttrykket «det gjelder å holde hodet kaldt». Hvis hjernen blir fire til fem ganger varmere enn normalt, tenker vi ikke lenger klart. Noen forskere har funnet ut at latter virker som et kjølesystem for hjernen. Og ikke bare latter. Bruker vi ansiktsmusklene til å se glade ut, øker blodstrømmen til hjernen, dermed synker temperaturen der og vi tenker klarere.

En av verdens fremste latterforskere, William Fry, professor ved Stanford University, anbefaler latter og humor som viktige midler for å forebygge bl.a. hjertesykdommer, kreft og depresjon.

Samler du på gråstein?

Ta aldri noen for gitt. Hold hvert menneske du er glad i nær hjertet ditt... For plutselig en dag våkner du opp og innser at du har mistet en diamant, mens du var opptatt med å samle gråstein.

Det er ført mange bevis for at gode følelser styrker immunsvaret. – Latter er simpelhen helsekost for sjelen, sier psykolog Görel Kristian Näslund, en av Nordens fremste eksperter på humor og helse.

Vi ser også at Den Norske Kreftforening bruker humor i sitt helseforebyggende arbeide, bl.a fordi humor har en enestående evne til å «krise-minimere».

Fra norsk litteratur vil jeg bruke André Bjerke som tok kunstnens språk i bruk. Han skriver: «Du spør meg hva jeg ler av, lille venn? Jeg ler fordi jeg lever, simpelhen. For tenk på alt det rare livet bringer: Snart er det skjelske regningsbud som ringer, snart har man fått en pussig kong i nesen, snart muntre brev fra Oslo Ligningsvesen! Komediene som aldri vil forfeile sin virkning, er å se seg selv i speilet. Et ansikt, skrukket som Europa-kartet, og man har øyenringer like svarte som skurken i en Chaplinfilm!

Jeg ser at livets spøk har merket meg – og ler. Se, allting faller av ham, stakkars mann: Der løsnet håret, svupp der gikk en tann! Hva rommer ikke livets farsescene av løyer? Alt som barn fikk jeg migrene. Så fikk jeg skolegang og ørepine, og alle Sigmund Freuds nevroser er blitt mine. Så fikk jeg gjeld; så ble jeg skatteborger; så fikk jeg drukkenboltens muntre sorger.

Så fikk jeg hekseskudd og ble forfatter; så fikk jeg deg, mitt hjertes kongedatter! Jeg klukker daglig under nervepresset, og ler fordi jeg elsker deg, prinsesse. For du skal vite, du som alle dager er størst og skjønnest av Egyptens plager, min yndlingskval, min søte søvnløshet: – at livet er det morsomste jeg vet!»

Jeg må avslutte her, for jeg må til tannlegen for å få satt inn en tann jeg har mistet...

Sitat

Musikere pensjonerer seg ikke, de slutter når det ikke er mer musikk igjen i dem.

Louis Armstrong

Jeg er godt rustet til å bli pensjonist, har stor forkjærlighet for kryssord, puslespill og katter.

Ingrid Bjørnov

Pensjonerte lærere er som regel i dårlig humor. De savner feriene sine.

Carlo Franchi

Faren min har vært pensjonist i et par år. Nå forstår han ikke hvordan han har hatt tid til å jobbe.

Anne Holt

Pensjonister bør avstå fra å gi råd offentlig. De bør stort sett henge på veggen, og holde kjeft.

Bjørn Atle Holter-Hovind

Returadresse:

Politiets Pensjonistforbund
Boks 8101 Dep.
0032 Oslo



**INNTIL 40 % RABATT
PÅ DINE PRIVATE FORSIKRINGER**

ALLE KAN VÆRE UHELDIGE OG FÅ EN SKADE

— OGSÅ TIDLIGERE POLITIFOLK.

Hvert år gjennomfører vi 1,4 millioner skadeoppgjør. Det er flere enn noen andre. Halvparten av alle skader løses innen 24 timer og våre mest fornøyde kunder er faktisk de som har hatt en skade. Slikt skaper trygghet i hverdagen.

Samarbeidsavtalen mellom Politiets Pensjonistforbund og If sikrer deg som medlem 20 % rabatt på de viktigste private skadeforsikringene. Velger du å samle alle forsikringene dine i If kan du bli If Pluss-kunde og oppnå ytterligere rabatt.

Ta kontakt med oss på 02400 så forteller vi deg mer. Husk å oppgi avtale nr. 100.

I samarbeid med:



Rolig, vi hjelper deg.